

κουσαν πώς θέλει νά μιλήση στους ντέ Ρινύ γέλασαν από την καρδιά τους.

— Οί κυριοί, τίς είπαν θάνασσα, δέν δέχονται ζητιάνους. Μά ή Νινέτ έπεμνε τόσο πολύ και φώναζε τόσο ώστε άναγκάσθηκαν νά την αφήσουν νά ίδη την κόμησσα. "Άλλωστε θά διασκέδαζαν με τό θυμό της. Και της έδειξαν τό δωμάτιο όπου καθόντουσαν και περιμεναν τόσα χρόνια οί γέροι. Η Νινέτ πλησίασε με δισταγμό.

— Κυρία, είπε στην κόμησσα πού την κυττούσε κατάπληκτη, ήθελα...

— Έλεημοσύνη, έ; την διέκοψε θυμωμένη ή γρηά. Ποιός σ' ώδήγησε έδω πέρα; Μήπως νόμισες ότι είνε κανένα άσυλο τό σπίτι μου;

— Με συγχωρήτε, τραύλισε ή Νινέτ, έτοιμη νά κλάψη. Ήρθα μόνο νά σας πώ ότι ο Ρενέ είνε άρρωστος κι' ότι...

Μά οί γέροι δέν την άκουγαν πειά. Ο κόμης είχε άρχισει νά τρέμη από τη συγκίνησι κ' ή γυναίκα του είχε σηκωθή από την πολυθρόνα.

— Ο Ρενέ, ψιθύρισαν, ο Ρενέ... Σ' έστειλε ο Ρενέ νά μάς ίδης;

Η Νινέτ έχωσε τό πρόσωπό της μέσα στα χέρια της κι' άρχισε νά κλαίη.

— Συγχωρήστε τον, ψιθύρισε, πάλαιψε σκληρά, πάλαιψα κι' έγώ μαζύ του για ν' αναθρέψουμε τό παιδί μας. Μά τον τσάκισε ή άρρώστεια. Έγώ δέν άντέχω πειά νά τους θλέπω νά ύποφέρουν. Έμένα μπορείτε νά με διώξετε, μά εκείνοι δέν φταίνε σε τίποτα. Δέν φταίνε! Έγώ είμαι ή αίτία του κακού...

Και τους διηγήθηκε όλη την τραγική τους ιστορία. Ο κόμης όμως και ή κόμησσα δέν την άκουγαν πειά. Χτυπούσαν σαν τρελλοί τά κουδούνια της ύπηρεσίας και φώναζαν δίνοντας ένα σωρό έντολές. Σε μία στιγμή ή κόμησσα θλέποντας την Νινέτ ζαρωμένη νά έτοιμάζεται νά φύγη, της φώναζε:

— Ποϋ πάτε έσείς; Μήπως θέλετε νά φροντίσω για τον άνδρα σας και τό παιδί σας έγώ, μόνη μου;

Και βγήκε από τό δωμάτιο για νά κρύψη τά δάκρυα χαράς πού πλημμύριζαν τά μάτια της. "Όσο για τον κόμητα κύτταζε τώρα την Νινέτ με καλωσύνη ένω της έλεγε:

— Ο νεαρός ντέ Ρινύ, τό έγγονάκι μου έννοω, έλπίζω νά μην είνε τόσο πεισματάρης όπως ο πατέρας του.

Ο Ρενέ μετεφέρθη άμέσως στη θίλλα. Και σε λίγο αναπαύοταν στο πλούσιο κρεβάτι του, ένω ο μικρός γιός του είχε άρχισει κιόλας νά πιάνη φιλία με τον γέρο κόμητα. Σκαρφάλωνε στα πόδια του και τον παρακαλούσε νά του ειπή ένα παραμύθι:

Κι' ο κόμης ντέ Ρινύ δέν χάλασε φυσικά τό χατήρι του έγγονου του.

— Μιά φορά, του είπε, ήταν μία έρημη και σκοτεινή θίλλα, χωρίς χαρά, στην οποία ζούσαν δυο γέροι. "Όλη την ήμέρα κλαίγανε τη μοίρα τους, ώσπου τους λυπήθηκε ο Θεός και τους έστειλε μία ξανθή νεράιδα. Κ' ή θίλλα φωτίσθηκε κι' ώμορφα λουλούδια άνθισαν στον κήπο της κ' οί γέροι πάλαψαν με τό θάνατο και τον νίκησαν. Κ' ή θίλλα εκείνη ή έρημη και κρύα, βρήκε πάλι την πρώτη της εύτυχία».

Κι' αλήθεια, ο Ρενέ δέν άργησε νά γίνη καλά, ν' ανακτήση τις δυνάμεις του και νά ξαναβρή την έρωτική του εύτυχία κοντά στην γυναίκα του.

Και σήμερα τά ζευγαράκια πού κάνουν τον περίπατό τους στο δάσος της Βουλώνης και στέκονται νά θαυμάσουν τη θίλλα «Ρόζα», μένουν γοητευμένα από τό θέαμα ένός ώμορφου άντρώγунου πού παίζει μ' ένα χαριτωμένο παιδάκι. Και μακαρίζουν την εύτυχία του.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΑΡΝΩ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η αναμνήσεις είνε ή εύτυχία τών γερόντων.

Βερανζέρος

Η ώμορφιά τέρπει, τό πνεϋμα διασκεδάζει, ή εύαισθησία ένθουσιάζει και ή καλωσύνη συνδέει τους ανθρώπους

Λαροσφουκώ

Τό ιδανικό είνε για την ψυχή ό,τι ή ώμορφιά για τά μάτια

Γκωτιέ

Ο ψεύτικος έπαινος είνε κρυφή κατηγορία.

Κορλιγιος

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Λ Η Θ Η

Καλότυχοι οί νεκροί πού λησμονάνε την πίκρα της ζωής. "Όντας θυθίση ο ήλιος και τό σουρουπο άκλουθήση, μην τους κλαις, ο καημός σου όσος και νάνε.

Τέτοιαν ώρα ή ψυχές διψούν και πάνε στην λησμονιάς την κρουσταλλένια θρύση μά θούρκος τό νεράκι θα μαυρίση, αν στάξη γι' αυτές δάκρυ όθε άγαπάνε.

Κι' αν πιούν θολό νερό ξαναθυμούνται, διαβαίνοντας λειβάδια από άσφοδίλι, πόνους παληούς πού μέσα τους κοιμούνται.

"Αν δέ μπορής παρά νά κλαίς τό δειλι, τους ζωντανούς τά μάτια σου ως θρηνήσουν: θέλουν — μά δέ βολεί νά λησμονήσουν.

Λ. ΜΑΒΙΛΛΗΣ

ΠΟΛΗΣ ΤΙΜΗΣ ΑΕΙΟΙ

(Ανέκδοτον)

Φτωχοί και ταπεινοί, μία και γεννήθηκαν ταλαιπωρήθηκαν στα νειάτα τους πολύ. Μά τώρα πειά,

— Ποιός τη χαρά τους!
του πλούτου άπολαθάνουν τη χλιδή.
Τους έδωκε ο Θεός κι' ένα παιδί,
πού θε νά σώση
στον αιώνα τ' όνομά τους.

Εκείνος κομπορήμων, σοβαρός,
κι' ως πρέπει εις άνδρας εύγενείς,
παραξενιάρης,
της άρετής άμυντωρ σθεναρός
και φιλανθρώπων έργων ύμνητής,
αν κ' είνε τοκογλύφος φοβερός,
και νοθευτής

— (σαν πρώην ταβερνιάρης).

Εκείνη κουνιστή και πλουμιστή,
σε κέντρα κοσμικά συχνάζει,
για δούλες και μοδίστρες συζητεί,
μιλώντας κόβεται για την τιμή
κι' ένδόμυχα, δοξάζει κι' εύλογεί
τό φίλο της,
πού τόσο ο γιόκας της του μοιάζει.

Κ' οί δυο τους τέλος αξιέπαινοι. Θαρρείς,
κ' είνε εύγενείς πάππου προς πάππου.
Οί τρόποι και τό λέγειν τους έν γένει,
έντύπωσιν άρίστην προξενούν.

Τους πρέπει κάποιος θρόνος δόξης.
Π ρ ο ε δ ρ ο ς, σά νά λέμε, εκείνος κάπου
έκείνη π ρ ο ε δ ρ ί ν α νά γενούν.
ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Εκεί στοϋ δρόμου τη γωνιά τ' αγαπημένο δέντρο
λυγιέται, σειέται, δέρνεται απ' τό σκληρό βοριά,
κι' ως θρίσκει' άσυντρόφιαστο, δυστυχισμένο κι' έρμο
μου γνεφει με τ' αδύνατα τρεμάμενα κλαριά.
Τό παραθύρι ανοίγοντας σαν πέση τό σκοτάδι,
μιάν όμιλία σιγαλή θάρχισουμε οί δυο,
αυτό θα γέρνη θλιβερά τό κίτρινο κεφάλι,
και γώ για τον άτέλειωτο θάν του μιλω καϋμό,
Για τον καϋμό, πού πόλεμο βαρύ μου έχει σημενά,
κι' ένω λυγáει και δέρνει με κι' ένω με τυραννεί,
μου ξαναλέει τά λόγια του τά παραπονεμένα,
μπροστά μου ξαναφέρνοντας τη θλιβερή μορφή.
Και στο περβόλι τον θωρω' τά φύλλα πεθαμένα,
σωσιάζουνται, σωριάζουνται στα πόδια μας μπροστά,
τρεμάμενος τά χέρια μου φιλεί τά παγωμένα,
και του φιλω τό μέτωπο για μία ύστερη φορά.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ